

inplantingen op de stengel als schubben op de peer.

Aan een Jonathan-appelboom vond ik takjes, waaraan op willekeurige plaatsen vlezige gedeelten. Mooier was de vondst bij het zelfde ras waarbij de bladsteeltjes opzwellen tot een appeltje. Ook bij de peer Beurré Hardy vond ik dat. En wat zegt u van de vreemd opgezwollen tak, gevonden aan hetzelfde pereras, waarbij de vrucht zelfs bladeren draagt. Dit ziet u ook bij de afgebeelde Bonne Louise peren.

En die gelige slak tussen de bladeren van de peer Clapps Favorite. De plant is zeker wel helemaal van streek geweest en heeft niet meer geweten wat te doen.

Wilt u over het ontstaan van deze abnormaliteiten iets meer lezen, zoekt u dan eens in het aardige boekje „Bestuiving en bevruchting” van Ir Gerritsen of in het dikke „Leerboek der fruitteelt”, dat onder hoofdredactie van Prof. Ir A. M. Sprenger is uitgegeven.

Vindt u aan uw vruchtbomen afwijkende vruchten, dan hoop ik ze van u te ontvangen.

G. Houtman

De groenpootruiter

Een studie van D. Nethersole-Thompson

Onder de broedvogels van de Schotse hooglanden bevindt zich een klein aantal (300 à 500 paar?) groenpootruiters, wier moeilijk vindbare nesten blijkbaar een uitdaging vormen voor vele Britse ornithologen, buitendien echter ook verdere belangstelling alleszins waard blijken.

De schrijver van de publicatie: The Greenshank *) heeft vele seizoenen besteed aan een intensieve studie van de jaarlijkse periode die de vogels om en op de broedterreinen doorbrengen, d.i. ruwweg van eind Maart tot eind Juni.

Wanneer hij in het verhaal over zijn waarnemingen dan ook namen als Fanny, Elisabeth, Myrtle e.a. introduceert betreft het niet zijn eigen kinderen (overigens ook fervente nestzoekers), doch groenpootwijfjes, die hem in de loop der jaren zodanig bekend zijn geworden, dat hij hun namen is gaan geven. De groenpootruiter vertoont nl. — althans in Schotland — een grote binding aan zijn oude broedterritorium (waarbij een dochter — naar geconstateerd werd — zelfs in enkele gevallen de moeder schijnt op te volgen), zodat sommige wijfjes 6 tot 7 jaar achtereen een zelfde territorium bezetten. De langst bekende broedvogel — Elisabeth — kwam 13 jaar terug naar het waarnemingsgebied van de schrijver.

Voor de Nederlandse veldwaarnemer zij gememoreerd, dat het broedgebied van de groenpootruiter Nd.-Schotland, Noorwegen, Nd.-Zweden, Finland, de vm. Baltische landen en Nd.-Rusland incl. Siberië omvat, van waaruit de vogels naar de winterkwartieren trekken, die zich over geheel Europa (m.u.v. het centrale deel), de kuststroken van Afrika en Azië, Australië's Oostkust en de eilanden ten Noorden en Oosten daarvan uitstrekken. (Op Java o.a. is deze ruiter vrij algemeen gedurende de West-moesson (vlgs. de

*) Onlangs uitgegeven in The New Naturalist-Library-serie, 244 pag. Prijs 12 sh 6 d. Collins, Londen.

AVIFAUNA van Batavia en omstr. door Hoogerwerf en R. Hora Siccama.)) In Nr.- en Zd.-Amerika komt de groenpootruiter niet voor — wel de verwante geelpoot-ruiter.

Over trekrichting en trekbewegingen geeft het boek slechts summiere inlichtingen; wij ontleen er echter het volgende aan:

In totaal zijn in Schotland nog slechts tien nestvogels geringd, waarvan één exemplaar, geringd Juni 1926, in Oct. van dat jaar in Ierland werd teruggemeld.

De Schotse broedvogels beginnen eind Juni, begin Juli weg te trekken. In Noorwegen en Zweden is Augustus de belangrijkste trekmaand. In Denemarken, waar deze soort geen broedvogel is, komen zij van de tweede week in Juli af voor.

T.a.v. Nederland wordt slechts vermeld: "Our birds pass the Dutch coast in early August". In Sept. en Oct. zijn ze talrijk aan de Nd.-Franse kusten; uit 'de Camargue is een vroege waarneming bekend op 21 Juli, doch de hoofdtrek langs de Middellandse Zee valt zes weken later.

Overwinteraars komen langs de Ierse kusten de laatste dertig jaar meer voor dan vóórdien; ook in Engeland incl. de Hebriden zijn regelmatig overwinteraars bekend.

Van overzomeraars — o.a. op de Nederl. Wadden, ook op JAVA (zie Hoogerwerf) — wordt geen melding gemaakt.

In Engeland trekken de groenpootruiters als regel solitair of in groepjes van twee tot drie. Grote groepen komen zelden voor, melding wordt echter gemaakt van een zeventigtal in 1938 aan de kust van Sussex en groepen van vijftig resp. honderd in April 1932 in de Camargue. Op het eiland Hainan (Z.O. Azië) echter troepen van meerdere duizenden stuks. Op één van de vele fraaie foto's, die het boek verluchten (t.o. pag. 48) kan men veertien vogels tellen. Voor Noorwegen wordt vermeld: oude vogels trekken in groepjes tot max. tien à twaalf, jongen echter in grote zwermen.

Zijn in Nederland ook waarnemingen van dergelijke grote groepen bekend? Ik zelf zag er nimmer meer dan drie bijeen, doch stel mij voor tijdens een drie-weeks verblijf aan de Waddenkust eind Augustus — September a.s. speciale aandacht te besteden aan het voorkomen van de groenpootruiter en diens trekbewegingen.

Zij, die hierin ook geïnteresseerd zijn en mij hun vroegere waarnemingen willen mededelen en/of melding willen maken van hun bevindingen tijdens de huidige trekperiode (plaats, datum, zo mogelijk uur en aantal) zal ik t.z.t. gaarne een overzicht doen toekomen van de totale aldus verzamelde gegevens.
Den Haag, Waalsdorperweg 13. N. Ruitenbergh.

Iets over Osirisgraan

In de laatste jaren hoort men hier en daar weer praten over Osiristarwe, of het graan der Pharao's, dat afkomstig zou zijn uit Egyptische koningsgraven, waar het, onder uitzonderlijke omstandigheden bewaard, zijn kiemkracht gedurende enige duizenden jaren zou hebben behouden. In verscheidene landen heeft men proeven genomen met dit graan en telkens lezen of horen wij van de wonderbaarlijke opbrengst en de bijzondere levenskracht, die dit graan de mēnsheid zou kunnen bieden. Vandaar, dat in bepaalde kringen er een bijzondere cultus om dit graan is opgebouwd.